

ganske bestemt konkret menneske i en sammenhæng. Det fejede fru Fischer før så befriende af bordet og sagde: Jeg blæser på det, jeg vil bare have lov at skabe min egen virkelighed.

Derfor synes jeg, at man, hvis man er konsekvent, faktisk skal holde fast i det udgangspunkt som radikal. For det giver mening. Så ved vi, at den totale tomhed jo altså virkelig er radikalismens indhold.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg ser ikke nogen modsætning i det. Jeg ser ikke det som noget mål i sig selv, at den enkelte skifter navn hele tiden. Jeg synes, det vigtige er, at den enkelte får lov til at bestemme, om man gerne vil holde fast i sit slægtsnavn, eller om man vil hedde noget andet. Det synes jeg er det grundlæggende.

Man kan sige om det her med slægtsnavnet, at der føler jeg mig fristet til at sige, at det jo er sådan, at kvinder gennem generationer i mands minde, når de blev gift, har lagt deres slægtsnavn på hylden, og det er historisk betinget. Det kan man synes om eller ej, men jeg synes, at hvis jeg havde giftet mig og taget min mands navn, så hed jeg ikke Fischer mere, og så var det et brud med min slægt og mine bånd tilbage. Så jeg kan egentlig ikke helt se logikken.

Jeg synes samtidig, at man skal holde fast i, at det her også handler om, at der ikke går noget fra nogen. Hvis man giver noget frihed til, at den enkelte kan vælge sit navn, er der jo ikke noget, der går fra nogen i det her. Der er ikke nogen, der lider afsavn eller skade eller på nogen måde bliver generet af det her.

Kl. 19.20

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nu sagde fru Charlotte Fischer noget her til sidst, som undrede mig. Fru Charlotte Fischer nævnte den gamle skik, at en kvinde tager sin mands efternavn ved ægteskabets indgåelse, og fru Charlotte Fischer siger så, at hvis hun havde gjort det, havde hun jo opgivet slægtssammenhængen.

Det forvirrer mig, for det antyder et forhold til slægten som noget fuldstændig statisk, der skal bevares i en lang linje fra Gorm den Gamle og til fru Charlotte Fischer, men forholdet er jo ikke sådan. Livet er som bekendt levende, og det vil sige, at slægter mødes og går ind i hinan-

den, og det er det, der skaber historie, ikke at bevare slægten som en fuldstændig statisk enhed med et navn, som er ufravigeligt, men at slægterne går ind i hinanden, mødes og skaber nye sammenhænge.

Men jeg vil nok sige, at det, fru Charlotte Fischer var inde på der, synes jeg er konservatisme i rigtig dårlig forstand.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg er næsten derhenne, hvor jeg kun kan spørge mig selv, om vi er ved at blive mere enige, når jeg hører et udsagn om, at livet er levende og tingene ikke er statiske. Det er sådan set vores udgangspunkt til det her, at der ikke er nogen ting, der er cementerede eller støbt i beton. Vi synes bare ikke, at dynamikken kun er legitim inden for slægtens rammer. Vi synes, at den gerne må være det på alle leder og kanter, og vi synes, det er vigtigt, at udviklingen også afspejler, at vi har et dynamisk samfund. Det er heller ikke støbt i beton, det udvikler sig hele tiden, som flere ordførere har sagt her i dag.

Så hvis man synes, at livet er levende, at Danmark ændrer sig, så kan jeg slet ikke se, hvorfor man skulle være imod det her. Det her er jo et udtryk for, at livet er levende. Jeg tror næsten, at jeg vil bruge det som et slogan fremover.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Forfatteren Jakob Knudsen har i en roman, der hedder »En Ungdom« skildret en kulturradikal højskoleforstander, hvis slogan over for højskoleeleverne er: Gør, hvad I vil, så tager i hvert fald friheden ingen skade. Det kan jo godt stå som kulturradikalismens motto og som en sammenfatning af, hvad fru Charlotte Fischer her har sagt om navne.

Gør, hvad I vil, så tager i hvert fald friheden ingen skade, se det er ikke det levende liv. Det er den totale tomhed og øde, at der ikke er nogen bånd, at der ikke er nogen virkelighed, man skal stå ret for, at der ikke er noget, der er valgt for en, som man ikke skal vælge selv. Det er virkelig tomhed og øde.

Det levende liv opstår der, hvor der er en fordring til en på forhånd, som måske bl.a. kunne udtrykke sig i navnet, at man har fået et efternavn, der, hvad enten man selv vil det eller ej, placerer en i en ganske bestemt slægtssammenhæng.